

Ordføreren: Da det ærede Medlem af Udvalget, som interesserede sig for, at denne Bestemmelse skulde blive optagen i Loven, ikke er tilstede for Diebliffet, skal jeg blot bemærke, at jeg for mit Vedkommende, ligesom den høitærede Indenrigsminister, vil henstille til den ærede Forsamling, hvorvidt den maatte ansee det nødvendigt at optage den foreslaaede Sætning.

Bregendahl: Lagtet jeg troer, at denne Lov ikke influerer paa Discontoberegningen af Verker, saa vil det dog neppe være henftigtsmæssigt, om den foreslaaede Sætning tilføies, idet den Mening da let kunde gjøre sig gjældende, at andre lignende specielle Tilfælde, som ikke udtryffeligt ere undtagne fra Loven, skulde antages at være gaaede ind under Samme. Den samme Betragtning er jo ogsaa nylig gjort gjældende af den ærede Indenrigsminister, og jeg skal som et Exempel paa et Tilfælde, hvor denne Tvivl kan opstaae, nævne, at Lovens § 1 s. Ex. ikke kan antages at være anvendelig paa en Verelobligationsgjæld. Efter den tidligere Lovgivning var det tilladt at betinge sig 5 pCt. Rente af samme, enten der var givet Pant eller ikke, og nu kan der vistnok tænkes det Tilfælde, at der for en Gjæld efter Verelobligation ogsaa gives Pant i en fast Eiendom. Naar der nu altsaa i Loven blot gjøres udtryffeligt Undtagelse med Hensyn til Verker, saa troer jeg, at uagtet jeg antager, at det følger af en rigtig Fortolkning af Lovforslagets § 1, at det ikke gjælder for Verelobligationer, der give Pant i faste Eiendomme, at Renten skal være indskrænket til 4 pCt., kunde der dog let opstaae nogen Tvivl om denne Fortolknings Rigtighed, naar den foreslaaede Sætning blev optaget i Loven, og derfor troer jeg ikke, at det er rigtigt, at dette skeer.

Da ingen flere begjærede Ordet, gif man til Afstemning, hvorved:

1) Udvalgets Forslag, at der til Slutningen af § 3 føies:

„Hvad træsereede og indenbyes Verker angaaer, forholdes med Forrentningen som hidtil lovbestemt.“

for kastedes eenstemmigt med 73 Stemmer.

2) Udvalgets Forslag til en ny § 5:

„Den i Forordningen af 14de April 1754 § 6 fastsatte Begrændsning af Commissionairens eller Mellemandlerens Recognition, og den for Overtrædelse af samme fastsatte Straf bortfalder.“

vedtoges eenstemmigt med 71 Stemmer.

Lovudkastet i sin Heelhed fattes derefter under Discussion, men da Ingen begjærede Ordet, blev det, efter at være oplæst (See Anhang) sat under Afstemning og vedtaget eenstemmig med 75 Stemmer.

Formanden: Forslaget vil nu blive at oversende til Landsthinget.

Jeg skal forelobig forbigaae Nr. 4 og 5 paa Dagsordenen, og gaae over til Nr. 6: Forespørgsel af Rigsdagsmanden for Odense Amts 5te Valgkreds (Møller) til Ministeriet. Den ærede Rigsdagsmand har Ordet.

Møller: Jeg har allerede tidligere tilladt mig at udbede mig det ærede Things Samtykke til at stille denne Forespørgsel, og jeg har ogsaa glædet mig ved af den høitærede Premierminister at modtage et Udsagn om hans Nedebonhed til at modtage denne Forespørgsel. Idet jeg her vil gaae ud fra, hvad Grundloven bestemmer om de Embedsmænd, der træde ind i Rigsdagen, maa det være mig tilladt med saa Ord at omtale den uindskrænkede Konges Forhold til Embedsstanden. Jeg skal saameget hellere minde derom, som jeg er fast overbevist om, at den souveraine absolute Regents Humanitet mod Embedsstanden væsentlig hidrog til, at den grundlovgivende Forsamling ikke tog yderligere Bestemmelser for at værne om Embedsstandens Selvstændighed. Naar vi kaste et Blik paa Tidsrummet fra 1660 til 1849, et Tidsrum, som næsten indbefatter 2 Secler, da ville vi finde saare faa Exempler paa, at den uindskrænkede Konge har affædiget Embedsmænd uden Lov og Dom, og end færre Exempler paa, at han har affædiget Embedsmænd af politiske Grunde eller Hensyn. Strax i Begyndelsen ved Souverainitetens Indførelse finde vi vel 2 Exempler, nemlig Gunde Rosenkrantz og Professor Rold, der bleve affædige af politiske Grunde, men vi